

Krajinou srdce I.

Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Očišťujete číše a talíře zvenčí, ale uvnitř jsou plné hrabivosti a chtivosti. Slepý farizeji, vyčist' především vnitřek číše, a bude čistý i vnějšek. Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Podobáte se obíleným hrobům, které zvenčí vypadají pěkně, ale uvnitř jsou plné lidských kostí a všelijaké nečistoty. Tak i vy se navenek zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř jste samé pokrytectví a nepravost. Matouš 23, 25 - 28

Když už jsme několik let na své duchovní pouti, když vlny očekávání, které provázejí každé putování, začnou ustupovat, když se dostavuje střední věk služby a činorodého života, ozve se uprostřed všeho našeho snažení hlas. Ten hlas nám našeptává: V tomhle všem cosi schází. Existuje něco víc.

Ten hlas přichází někdy uprostřed noci, jindy nad ránem, když jsou naše srdce nejméně strážena a tudíž zranitelná. Zpočátku se mylně domníváme, že zdrojem tohoto hlasu je pouze naše představitost. Natřeseme si polštář, převalíme se a znovu usneme. Míjejí dny, týdny, třeba i měsíce, a hlas promluví znovu: Nemáš žízeň? Naslouchej svému srdci. Něco ti v životě schází.

Skutečný příběh kohokoli v tomto světě, to není ten vnější příběh, který vidíme. Skutečný příběh každého z nás je putování našeho srdce. Ježíš sám věděl, že pokud by lidé žili pouze ten vnější příběh, ztratili by nakonec svůj vnitřní život, život svého srdce, který on tolik toužil vykoupit. Proto nejvážnější varování před ztrátou srdce adresoval nejnáboženštějším lidem své doby - farizeům a zákoníkům.

Ztratit kontakt s životem svého srdce je tragické pro každého. Zvláště tragické je to pro ty z nás, kteří kdysi ve svém srdci zaslechli volání a rozpoznali je jako hlas Ježíše Nazaretského. Možná si vzpomínáme, jak nás pozval k životu krásy, důvěry a dobrodružství, o němž jsme měli za to, že je ztracený. Jiní z nás měli poprvé v životě pocit, že naše srdce konečně našlo domov. Zareagovali jsme ve víře, v naději a v lásce a vydali jsme se na cestu, kterou nazýváme křesťanským životem. Když jsme znovu objevovali svět s Bohem po boku, vypadal každý den jako nové dobrodružství.

Mnohým z nás ale vlny první lásky odnesl vír křesťanské služby a aktivity. Milostný příběh nám začal unikat. Svou víru jsme začali pocíťovat spíše jako řadu problémů, které je třeba vyřešit, nebo principů, které je třeba zvládnout, máme-li nakonec vstoupit do života v hojnosti, který nám Kristus zaslíbil. A tak jsme svůj duchovní život přesunuli do vnějšího světa aktivity. Vnitřně jsme se ale začali rozpadat. Vnímali jsme, že je něco špatně, a snad jsme se to i pokoušeli nějak napravit – tím, že jsme vylepšovali svůj vnější život. Vyzkoušeli jsme tu nejnovější duchovní věc, která frčela. Zdvojnásobili jsme své úsilí, aby nám víra fungovala. Nicméně jsme pořád pocíťovali únavu, otupělost nebo prostě nudu. Jiní z nás se ponořili do aktivit, aniž by si kladli otázku, kam to všechno směřuje. Co je To, to s velkým T, co bychom měli udělat, abychom žili duchovní život, že bude jak pravdivý, tak plný vášně?

Křesťanský život znamená především zamilovanost našeho srdce. Není možné jej žít primárně jako soustavu zásad. Nelze jej zvládnout pomocí různých kroků a programů. Nedá se žít jako etický kodex vedoucí k spravedlnosti.

Pravda evangelia nás má osvobodit, abychom z celého srdce milovali Boha a ostatní. Pokud na naší víře opomíjíme skutečnost, že se týká našeho srdce, a snažíme se své náboženství žít pouze jako správné učení či jako morálku, naši vášeň to ochromí či pokrotí a prohloubí se odloučenost naší duše od záměrů, které má Bůh s naším srdcem.

Náboženští stoupcí Ježíšovy doby ho konfrontovali s tím, co považovali za normu Bohu milého života. Tvrdili, že záleží na tom vnějším životě povinností a služby. „Jste úplně vedle,“ řekl jim Ježíš. „Ve skutečnosti jste úplně mrtví (obílené hroby). Bohu jde o vnitřní život, o život srdce.“ (Mt 23,25-28)

Byli to lidé, kteří s oblibou procházeli nejrůznějšími obřady a pak se sami před sebou i ve vztahu s bližními chlubilí svou dokonalostí... Ovšem jejich srdce těmi obřady vůbec nebylo dotčeno. Zaměnili obřady za realitu života s Bohem, zaměnili formální náboženství za živou víru, zaměnili liturgii za pravého Boha... Proto ta jasná výzva Pána Ježíše: *Slepý farizeji, vyčist' především vnitřek číše, a bude čistý i vnějšek.* (Mt 23,26)

Ježíš zde neříká, že na tom vnějším vůbec nezáleží, že ta nádoba může být zvenku špinavá, hlavně když je čistá uvnitř! To je velmi špatné pojetí některých lidí. Ježíš ukazuje, že čisté má být obojí. A když Pánu Bohu dáme příležitost, aby pročistil to, co je v nás uvnitř, pak bude přirozeně pročistěno i to všechno vnější. Kdo žije

skutečný osobní život s Bohem ve svém nitru, ten pak prostě nemůže hřešit navenek. To by bylo nemyslitelné. Ale začít je třeba uvnitř!

Proto nám Bůh v Příslaví 4,23 říká: *Především střež a chraň své srdce, vždyť z něho vychází život.* Bůh ví, že ztratíme-li srdce, přicházíme o všechno. Bohužel většina z nás sleduje sociální sítě, internet, televizi, stav baterie na mobilu, nové trendy, reklamní letáky, pečlivěji než život svého vlastního srdce. A vlastně ano, ono je to jednodušší, pohodlnější, se svým srdcem nezabývat. Prostě jen tak přežívat, krmit ho podřadnou stravou mizerné jakosti, podávat mu anestetika a hledat, čím bychom to hluboké volání našeho srdce ještě utlumili. Je jednodušší přežívat a záležitosti srdce neřešit.

Ježíš jednou povstal uprostřed zástupu a zvolal: *„Jestliže kdo žízni, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proud živé vody poplyne z jeho nitra“, jak praví Písmo.* Jan 7:37 - Jan 7:39 (CEP)

Bylo to jedno z největších pozvání, jakého se kdy člověku dostalo. Pokud si ale nejsme vědomi palčivé žízně své duše, jeho nabídka nám nic neříká. Pokud si ale na to vzpomeneme, uvědomíme si, že když jsme poprvé na Ježíše zareagovali, bylo to pro touhu našeho srdce. O pár let později z nějakého důvodu předpokládáme, že už nás skrze žízeň našeho srdce nevolá. Podobně jako Galatští, které Pavel napomínal za to, že zapomněli, jak přišli ke Kristu. *Vy pošetili Galatští, kdo vás to obloudil - vždyť vám byl tak jasně postaven před oči Ježíš Kristus ukřižovaný! Chtěl bych se vás zeptat jen na jedno: dal vám Bůh svého Ducha proto, že jste činili skutky zákona, nebo proto, že jste uvěřili zvěsti, kterou jste slyšeli? To jste tak pošetili? Začali jste žít z Ducha Božího, a teď spoléháte sami na sebe? Tak veliké věci jste prožili nadarmo? A kdyby jen nadarmo! Ten, který vám udílí Ducha a působí mezi vámi mocné činy, činí tak proto, že plníte zákon, nebo proto, že jste slyšeli a uvěřili?* Gal 3, 1 – 5

Zjišťujeme, že něco nebo někdo nás svedl, abychom se vrátili ke svému vnějšímu životu a k výkonu coby spasení. To vnější náboženské já, které se snažíme udržovat, nerozpoznává Boží hlas, jenž k nám promlouvá a volá nás k hlubšímu prožívání Milostného příběhu, který do nás vložil.

Ztracený život našeho srdce a s ním důvěrnost, krásu a dobrodružství života s Bohem je však možné znovu nalézt. Má-li se to stát, musíme opustit to, co je známé a pohodlné. Možná i určité části toho náboženství, jemuž jsme uvěřili – a vydat se na cestu.

Pokud se rozhodneme a vydáme se na pouť k hledání ztraceného života našeho srdce, k hledání hlasu, který nás kdysi volal na oněch tajných místech – na těch místech a v oněch dobách, kdy bylo naše srdce ještě s námi. Pokud opustíme domov a vydáme se na tuto pouť, začneme chápat, jak se naše příběhy prolínají s velkým Milostným příběhem, který nám Bůh vypráví od úsvitu časů. Na této pouti pak začneme vidět, že každý z nás má své místo v kosmickém milostném vztahu, který Bůh stvořil právě pro nás. Jde o to se Mu naprosto oddat. (vlastní příběh)

Ano, nebude to cesta jednoduchá. Naše srdce mohou být bolavá. Mnoho jsme toho už v našich životech zažili, jak ve vztahu k Bohu, tak i k lidem. Mohli jsme utrpět mnoho šrámů, ran, nepřátelských šípů a naše srdce mohou krváčet a být zraněná, nepřátelská k těm, kdo nás zranili, pomluvili, odsoudili. Můžeme v sobě chovat zklamání, hořkost, neodpuštění, ale nemusí to být trvalý stav a zůstat to tak věčně. Můžeme přijít k nebeskému lékaři, který rány uzdravuje a léčí.

Když se mne v týdnu mé děti ptaly, o čem budu kázat, tak jsem jim pověděl, že nejdříve jsem připravoval kázání o Velkém souzení na konci časů. Další den mne oslovilo slovo o hledání a k tomu jsem si začal pozpěvovat píseň od Martiny Střítecké - Hledám Tvoji tvář. Vypadalo to na kázání o hledání Boha v našem životě a zda jej opravdu hledáme. Ale pak se to nějak během jednoho dne zvirtlo a kolem poledne mi utkvěl v práci pohled na pracovní stůl, na měsíční kalendář, kde byl verš z Matoušova evang. *Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.* Matouš 11:28 - Matouš 11:28 (CEP) Několikrát jsem se během tohoto měsíce Ježíšova slibu dovolával, přivlastňoval do svého srdce a zažíval pokoj.

A to je právě ona příležitost. Další Ježíšovo pozvání, kterého se nám dostává. Další Ježíšova neodolatelná nabídka. Můžeme a máme odložit to všechno s čím zápasíme, prohráváme, nevíme si rady, všechno to, co nás tlačí ke dnu. To všechno můžeme odložit k Ježíši. Je tu pro nás všechny příležitost. Tady a teď.

Modlitba: Ve chvíli ztišení zavzpomínejme každý sám u sebe, zda naše srdce nepotřebuje dotek Krista.